

νοῦμεν ὅτι ὀλιγώτερον γελασμένος θὰ εἶνε ὁ παραδε-
χόμενος τὴν τελευταίαν ὑπόθεσιν, ἔστω καὶ ἂν ἀποδει-
χθῆ—πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀπευχόμεθα,—ὅτι σοβαρώτε-
ροι λόγοι ἐπροκάλεσαν τὴν ἀστείαν ἔκρηξιν.

+

Ἡ ἱστορία εἶχε καὶ συνέχειαν. . . Τὴν μεθεπομένην
ἐσπέραν ἐν ᾧ συνεδρίαζεν ἡ Βουλὴ, κρότος ἰσχυρὸς
ἀντήγησεν εἰς τὸν ἐξώστην καὶ ἔτρεψεν εἰς φυγὴν πολ-
λοὺς βουλευτὰς καὶ . . . ὄλους τοὺς δημοσιογράφους.
Ἄλλ' ἄμα ὁ κίνδυνος παρήλθεν, ἀνευ ἀποτελέσματος,
ἡ αἰθουσα ἐπληρώθη πάλιν ἀπὸ τοὺς δραπετὰς καὶ
ἀπὸ τοὺς γέλωτας. Ἐπὶ τοῦ ἐξώστου εἶτα εὗρέθη καὶ
τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος, τεμάχια πυρκαϊστού χάρ-
του, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ὑπῆρχεν ἡ ἐκρηκτικὴ ὕλη. Δὲν
ἤμποροῦμεν νὰ ρηθῶμεν ὅτι ἡ ἀστείότης — διότι ἐδῶ
δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἦτο ἀστείότης, — ἐπέτυχε
πληρέστατα. Ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου ὁ πρόεδρος ἔκρουε
τὸν κώδωνα καὶ ἐφώναξε :

— Κύριοι, ἐξακολουθήσατε!

Τὴν δὲ ἀκουσίαν αὐτὴν παρωδίαν τοῦ λογιῶ τοῦ
προέδρου τῆς Γαλλικῆς Βουλῆς, διεδέχθη γέλως ἄσβε-
στος, διὰ τὸν ὁποῖον πολλὴν θὰ ἠσθάνετο εὐφροσύνην,
ἂν τυχόν τὸν ἤκουε, ὁ δράστης τῆς ἀστείότητος. . .

+

Ἀπὸ τὴν ἐβδομάδα αὐτὴν δὲν εἴμπορεῖ νὰ εἶνε δυσ-
ρεστημένη ἡ θεία Μουσική. Αἱ Ἀθῆναι τὴν ἀπολαμ-
βάνουν νύκτα καὶ ἡμέραν. Αἱ συναυλίαι διαδέχονται
ἀλλήλας. Ἐῖχαμεν τὴν συναυλίαν τοῦ κ. Μεραντόλ,
τὴν συναυλίαν τῆς Κροῦνκε, τοῦ Π α ρ ν α σ σ ο ὕ ὑπὲρ
τῶν Ἀπόρων Παίδων, τῆς Φιλαρμονικῆς ὑπὲρ τῆς
φιλοπτόχου Ἐταιρίας, τοῦ ὄμιλου τῶν Φιλοτέχνων,
τοῦ ὄμιλου τῶν Φιλομούσων. . . Ὁ κόσμος ἔτρεξεν
εἰς αὐτὰς ἄθροος, ὡς διψῶν—νὰ ἦτο ἄρα γε εἰλικρινὲς
τὸ αἶσθημα; — τὰς περισσοτέρας δ' ἐτίμησε διὰ τῆς
παρουσίας τῆς ἡ Β. Οἰκογένειας. Δύο ἦσαν τὰ δυσά-
ρεστα: Τὸ ψῦχος τὸ ὁποῖον γενικῶς ἐπεκράτει εἰς τὰς
αἰθούσας τῶν συναυλιῶν καὶ ἡ σχεδὸν γενικὴ ἀτημε-
λησία περὶ τὸν καταρτισμὸν τῶν προγραμμάτων.
Κατὰ τὰλλα οἱ παρευρεθέντες ἔμειναν εὐχαριστημένοι
καὶ ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ ἐκτιμήσουν καλλιτέχνας τινὰς
ἄρκετὰ διακεκριμένους καὶ νὰπολαύσουν γλυκείας στιγ-
μὰς ἐκ τοῦ ἀλησμονήτου αὐτῶν ταλάντου. Ἀπόλαυσις
ἔχι τόσῳ κοινὴ εἰς τὰς Ἀθῆνας. Δι' αὐτὸ ἡ παρελ-
θοῦσα ἐβδομάς πρέπει νὰ σημειωθῆ ὡς ἐξαιρετικῆ.

+

Χαριτωμένον βιβλίον, ἀνυπομόνως περιμενόμενον
ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς. Αἱ Ἀ τ τ ι κ αὶ Ἡ μ έ ρ α ι τοῦ
κ. Χαραλάμπους Ἀννίνου. Γεμάται ἀπὸ πνεῦμα, ἀπὸ
εὐφυΐαν,—τὴν τόσῳ ἰδιόζουσαν εὐφυΐαν τοῦ ἡμετέρου
συνεργάτου,—ἀπὸ λογοπαίγνια, ἀπὸ γελοιογραφίας,
ἀποτελοῦν βιβλίον κομψὸν ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις καὶ
γλαφυρότατον, τὸ συμπλήρωμα τῶν ἀλησμονητῶν
ἐκείνων Ἐ δ ῶ κ' Ἐ κ ε ἶ, τὰ ὁποῖα τόσῃς ἔτυχον δη-
μοτικότητος. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι καὶ τὸ νέν
ἔργον τοῦ κ. Ἀννίνου θὰ σπεύσουν νὰπολαύσουν οἱ
πολυπληθεῖς φίλοι τοῦ καλῶ του, ὁ ὁποῖος ἐξόχως
γνωρίζει νὰ διασπείρῃ τὴν εὐθυμίαν καὶ τὸν γέλωτα.

Τὰς Ἀ τ τ ι κ ἄς Ἡ μ έ ρ ας περιβάλλει καλλι-
τεχνικώτατον χρωματισμὸς ἐξόφυλλον, ἔργον τῆς μ-
ναδικῆς γραφίδος, ἡ ὁποία καὶ τὰ Ἐ δ ῶ κ' Ἐ κ ε ἶ
ἐκόσμησεν ὁμοίως. Οἱ προπληρώνοντες συνδρομηταὶ
μας θὰ τὸ λάβουν δωρεάν, καθὼς ἐδηλώσαμεν.

+

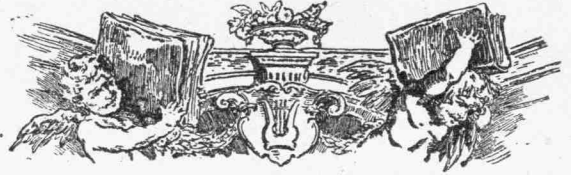
Κυρία τις συναντᾷ φίλην τῆς κρατοῦσαν διάφορα
κενὰ κουτάκια ἀπὸ σπέρτα, ἀπὸ ἐκεῖνα μὲ τὰς ζωγρα-
φίαις :

— Μπα! καὶ τί τὰ θέλεις αὐτά:

— Κάνω, καυμένη, συλλογῆ.

— Ὡστε . . . κάνεις κουτοσυλλογῆ;

— !!!

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά

Ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει τῆς « Ἐπι-
θεωρήσεως τῶν Δύο Κόσμων » δημοσιεύεται πίναξ καθ'
ὕλην τῶν ἄρθρων, τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιευθοῦν ἐν αὐτῇ τὸ
προσεχὲς ἔτος. Μεταξὺ αὐτῶν διακρίνομεν τὸ ἄρθρον τοῦ
Ἰουλίου Ζιρᾶ « Εὐρωπαϊκῆς » ἡ πολιτικῆς τοῦ Ἀριστοφά-
νου, ἡ αἰσθητικῆ ἐν τῷ Ὀμηρικῷ ζητήματι, ἄρθρον τοῦ
Γεωργίου Περρῶ « περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς Ἀνασκαφῶν », κρι-
τικὴν μελέτην τοῦ Λεμαίτρ « Ὁ κοσμοπολιτισμὸς ἐν τῇ
φιλολογίᾳ — τὸ ἔργον τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά — τὸ Θέα-
τρον τοῦ Σαρδου », ἔτερον τοῦ Βρουντιέρ Περὶ Βολταίρου,
Μοντεσκίου, Ἐλβετίου, Ἐγκυκλοπαιδείας καὶ Ἐγκυκλο-
παιδιστῶν, ἐν μυθιστόρημα τοῦ Βουρζέ, « Profils d' E-
trangers » καὶ ἔτερον τοῦ Παύλου Μαργκαρίτ « Fors
l' honneur ! »

— Ἐπεροατόθη ἡ καταγραφή τῶν ἐν
τῇ Ἐθνικῇ Βιβλιοθήκῃ τῶν Παρισίων βιβλίων, ἡ ἀρξα-
μένη ἀπὸ τοῦ 1875. Τὸ μέγα τοῦτο ἴδρυμα περιέχει
2,150,000 τόμους, ἐκτὸς τῶν ἐπαρχιακῶν ἐφημερίδων,
τῶν ὁποίων οἱ τόμοι δὲν ὑπελογίσθησαν εἰσέτι.

— « Τὸ τέλος τοῦ Κόσμου » ἐπιγράφει-
ται τὸ νέν ἐπιστημονικὸν μυθιστόρημα τοῦ Καμίλλου
Φλαμπαριόν, ἐκδοθὲν ἤδη εἰς βιβλίον λαμπρῶς εἰκονογρα-
φημένον. Εἰς κομήτης ἀπειλεῖ τὴν γῆν καὶ ἡ εἶδησις ἐρ-
χεται τηλεγραφικῶς ἐκ τοῦ Πλανήτου Ἄρεως. Φόβος,
ταραχὴ, συνεδριάσεις ἀκαδημιῶν, σχέδια, ὅλα εἰς μάτην.
Ἡ σύγκρουσις γίνεται καὶ ἡ Γῆ καταστρέφεται, κατακερ-
ματίζεται. Ἄλλ' ὁ συγγραφεὺς δὲν περιορίζεται ἕως ἐδῶ.
Προχωρεῖ εἰς τὸ μέλλον καὶ παρουσιάζει τὴν γένεσιν νέων
κόσμων ἐκ τῶν ἐρείπιων τοῦ παλαιοῦ, αἱ δὲ τελευταῖαι
σελίδες τοῦ βιβλίου του, ἐν αἷς πραγματεύεται τὰ κατὰ
τὴν μεγάλην ταύτην τῆς ζωῆς ἀνανέωσιν, εἶνε αἱ ἄρισται
καὶ ποιητικώταται τοῦ ὅλου.

— Ὅλα τὰ ἐν Παρισίοις ἐκδοτικὰ κα-
ταστήματα ἐξέδωκαν νέα βιβλία εἰκονογραφημένα καὶ
χρυσοδεμένα διὰ νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς δῶρα τοῦ νέου
έτους. Μακρότατοι εἶνε οἱ κατάλογοι, τοὺς ὁποῖους δημο-
σιεύουν αἱ ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικά. Μεταξὺ τῶν βι-
βλίων τούτων διακρίνεται ὁ « Petit Bonhomme », τὸ τε-
λευταῖον μυθιστόρημα τοῦ Ἰουλίου Βέρν.

— Ὑπὸ τὸν τίτλον « Ρωσικαὶ Καρ-
δαί » ὁ ἀκαδημαϊκὸς Μελγιὸρ Δὲ Βογκὲ ἐξέδωκεν εἰς ἓνα
τόμον ἐξ διηγήματα ῥωσικῆς ὑποθέσεως. Ὁ Βογκὲ εἶνε,
ὡς γνωστὸν, ὁ ἐν Γαλλίᾳ εἰσηγητῆς τῆς ῥωσικῆς φιλο-
λογίας, τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ Πούσκιν, τοῦ Τολστόϊ
καὶ τοῦ Τουργένιεφ, ἡδὴ δὲ ἠθέλησε δι' ἰδίου φιλολογικοῦ
ἔργου νὰ παρουσιάσῃ ἤθη καὶ ἔθιμα ἐκ τῆς χώρας, τὴν
ὁποῖαν τόσον ἐμελέτησε καὶ ἠγάπησεν.

— Ὑπὸ τοῦ Ἰριχάρδου Σοντζόνιο ἐξε-
δόθη ἐν Μιλάνῳ μετάφρασις τῶν « Fleurs du Mal » τοῦ
Βωδελαίρ. Εἶνε ἡ πρώτη εἰς ἰταλικὴν γλῶσσαν μετάφρα-
σις τοῦ τόσον ἰδιοφυοῦς γάλλου ποιητοῦ.